

POPRAVLJALNICA IGRAČ

Naredi seznam igrač, s katerimi se več ne igraš, ker so polomljene ali pokvarjene. K vsaki igrači pripiši, kje je zdaj.

V parku Velikega mesta je stal star, vegast in zaprašen paviljon. Ljudje se niso zmenili zanj in tako je žalostno sameval sredi košatih dreves. Nekega dne pa se je kar čez noč vse spremenilo.

Ko so tisto popoldne pritekli v park otroci, so od presenečenja na široko odprli oči. Pred njimi je sijal od praga do strešnikov prenovljen, skoraj pravljичen paviljon! V lončkih na oknih so rasla čudovita majhna drevesca in vrata so bila prav skrivnostna. Otroci so stali in gledali in niso mogli verjeti! Za hip se jim je zazdelo, da so se znašli v začaranem vrtu! Toda ne! Tukaj so bile vendar njihove mame, tete in babice pa strici, očetje in dedki. Ti pa so zagotovo veliko preresni, da bi se sprehajali po začaranih vrtovih. Vrhu tega pa so tudi oni debelo strmeli v prenovljeni paviljon. Torej že mora biti res, kar vidijo!

Ne da bi se še kaj obotavljali, so potrkali in pritisnili na kljuko ... Oglasila se je kukavica – in vrata so se odprla!

»Uh, saj to je pravo kraljestvo igrač!« je vzdihnila Daša.

»Zares,« so za njo zavzdihnili še drugi in očarano gledali okoli sebe.

Nad njihovimi glavami so krožili golobi iz papirja, pozibavali so se lampijoni, podobni živopisanim pavom, in marionete s poslikanimi obrazi so z nasmeškom pregibale roke v pozdrav.

Prostor je bil od stropa do tal ena sama skladovnica novih in že malce zaprašenih igračk: lutk, medvedkov vseh velikosti, pojočih skrinjic, avtomobilov, porcelanastih in cunjastih punčk, vetrnic, frnikol, gumijastih in svinčenih vojakov, velikih in majhnih konjev, plišastih stonog, kočij in vlakov, vitezov z zarjavelimi sklepi in ... Vsega sploh ni bilo mogoče prešteti!

Otroci so vneto gledali naokoli, ne da bi opazili dedka, ki je stal za pultom in jih dobrohotno pogledoval.

»No, ste se zdaj za silo nagledali?« jih je ogovoril. Otroci so se začudili in postalo jim je malce nerodno, ko so videli, da niso sami.

»Smo,« so odgovorili.

»Ali ste vi tukaj prodajalec?« je pogumno vprašala Daša. Dedek je odločno odkimal.

»Ne, nisem prodajalec, ker tole ni prodajalna, veste. Lahko bi rekel, da sem popravljavec, ker je tole popravjalnica igračk.«

(Odlomek)

V odlomku srečamo dve skupini odraslih. Kateri dve?

Kdo spada v skupino RESNIH odraslih? Kaj misliš, da počno ti RESNI ljudje v RESNEM življenju? In česa ne počno?

Kaj pa dedek, ki stoji za pultom čudežno spremenjenega paviljona? Kako je z njegovo resnostjo? Otroke je pogledoval DOBROHOTNO. Kaj to pomeni?

Opiši njegovo trgovino, ki ni trgovina.

Kaj po tvojem mnenju naredi dedek, ko mu otroci prinesejo pokvarjeno igračo?

Kako bi bilo, če bi v parku sredi tvojega mesta čez noč zrasla popravjalnica igračk?